

ליום השנה של שלמה ז"ל

חלפה שנה מאז נפל שלמה. שנה תמיימה מאז קידש את חייו על מזבח המולדת. נפל ואינו. נספה חברנו על האדמה אשר בה רצה להשריש את שרשו, על האדמה בה רצה לחדש את חייו על מוינו בעבודת האדמה ובהנאת היצירה. לאחר שנותיו האפלות, לאחר שנות התלהה-והסבל רצה למצוא מקור תנחומיים בקיוםו חברתו, אשר תשמש לו משפחה. אולם גורל חייו הובילו והזריכו לחרף את נפשו מנגד ולמות מות קדושים בשעריו ביתו. בשעריו משק בו התחנן, קנה דעת ועמד להתihil להבין את הילכות העולם וחוקי החיים. אך כבר אז נראה בו אופי חזק ופניו הרציניות הביעו עקשנות וקנאות ללא סטיה מדרכו בחיים. בדרך אשר בחר בה. פניו בטאו את יחסו הרציני לעובודתו, לחברה.

אולי היה בזה מן הסמל, שפק את דמו מקום בו שנתיים ימים שפק את זיעתו. וסמל האומה עדין נשך. הדור הותיק, המוריד והחלוץ משתלב במאבק ובחני התקומה והיצירה עם הדור הצעיר, הדור המשיך את מפעל העם, את גאותה הארץ. וכן גם נספו האחד בעבודה, והשני בהגנה. אך בל אמר נואש. בל נבטא את רגשותינו בקנאה והספד, לא בכינמרורים. כי אם בלב דווה, אך בטוח נקדש את שם צמייתות. כי אין זו השעה החולמת עת לקונן ולהספיד חללים אשר הלכו אליו קרבי בלב עליון ואך בטוח. אمنם אין לתאר את מכואבינו ואבדותינו הקשות. אך דם הניגר נסך בנו רוח עקשנות ונכונות בשעת הצורך גם למות. חlapה שנת מאורעות ומלחמה קשה בארץ. עברה שנת סכנות ו גם ניצחונות.

חברינו אלה, אשר יצאו מנגד הביאו הגוף ובונפחים את פרי הניצחונות, את התקווה בהמשך ואת העתיד לאומה. הניצחון הוא בזכות אלה, אשר האומה תזכרם. נזכר לנצח את חברינו - החללים, נזכר את דבריו שלמה האחוריים, גם בטא נאמנותו במשירתו לחברינו, לערגת חייו - לחברה ובם גם קידש את שמו בתוכנו לעדי-עד.

מנחם ק.

זכורנו לברכה

כן! כן חlapו כהלים שחור שנה מאז נפרדו ממן חברנו היקר! לא ייאומן הדבר. כשטייל צעיר אשר זה אכן החול להצמיח את ענפיו - דמית. זה אכן החולות להכות שורש במולדת. לא אשכח - רגע זה בו ראייתך ביום ההתקפה - רץ - נפגשנו בקרבת המקלט ובלב הרגשה כי רואה אני אותך זו הפעם האחרון.

נפלת במקומות בו נסית להשתרש - כאן יצאה נשמתך.

ערב קבורתך חקוק יהיה בזכרוני לנצח.

חברנו היקר! שכב לנצח - שם, יהיה זיכרונו לנצח עמו. נעמוד-dom על קברך הרען.